

‘Met betere zorg had mijn zoon nog geleefd’

Een asielzoeker zoude dagen met zijn zieke zoontje, maar de verpleegkundige van het opvangcentrum Sweikhuizen wilde volgens hem niet naar het kind kijken. Het jongetje stierf.

Ibraim Sadedim herhaalt dat woord steeds weer. ‘Rahman was zo’n sterk ventje. Nu is hij dood.’ Gestorven aan een longontsteking. ‘Zinloos. Als we eerder waren doorverwezen had mijn zoontje nog geleefd.’

De vader, een asielzoeker uit Macedonië, heeft de verpleegkundige van de medische dienst binnen het opvangcentrum Sweikhuizen aangeklaagd. ‘Zij wilde niet naar mijn kind kijken. Ze weigerde de temperatuur op te nemen of me naar een huisarts te laten gaan.’ Na dagen met zijn kind te hebben gezeuld, kreeg hij de verwijzing. Te laat. 21 April dit jaar begroef Sadedim zijn zoon op de Islamitische begraafplaats in Hoogeveen, op de dag dat het kind 2 jaar zou worden.

Het was maandag 10 april toen Rahman ziek werd. ‘Zij hoofd was warm, hij dronk niet en had diarree.’ Sadedim besluit het even aan te kijken en geeft paracetamol aan het kind. Een dag later is Rahman nog ziek, maar de arts is niet aanwezig op dinsdag. Woensdagochtend meldt Sadedim zich om half tien bij de portier van het asielzoekerscentrum Sweikhuizen. Anderhalf uur later zit Rahman bij de verpleegster.

Asielzoekers hebben geen vrije keuze voor huisartsen, zij moeten worden doorverwezen door de specialisten van de Medische Opvang Asielzoekers (MOA) van de GGD. Volgens interne instructies moeten de verpleegkundigen ‘de kloof tussen asielzoeker en arts overbruggen’.

De verpleegkundige weigert volgens Sadedim te kijken naar het kind. ‘Ze wilde niets voor hem doen.’ De verpleegster meldt in haar rapport: ‘Kind ziet wat pips’. Ook schrijft ze dat al twee kinderen met diarree op het spreekuur kwamen. ‘Buikgriep.’ Ze geeft zetabletten mee. Maar de volgende dag gaat het slechter met het kind.

Sadedim gaat naar de medische dienst. ‘Ik sprak daar met een man en vroeg hem of de verpleegster werkte.’ Niemand was aanwezig. ‘De man zei dat ik morgen maar moest terugkomen.’ Die nacht hapt Rahman naar lucht, hij slaapt niet. Vrijdagochtend stuurt een verpleegkundige het jongetje direct naar de dokter. Die belt onmiddellijk het Maaslandziekenhuis in Sittard.

Sadedim schrikt als hij de arts ziet, dezelfde arts die zijn dochter een week met een gebroken arm heeft laten lopen. ‘Ze hadden een foto van haar schouder gemaakt in plaats van haar armpje.’ Een andere arts behandelt Rahman. Na een infuus lijkt het beter te gaan, maar om vier uur gaat het mis. ‘Het was alsof hij stikte. Hij herkende me niet meer en zakte weg in een coma. Ze hebben hem gereanimeerd, veertig minuten lang.’ Maar het jongetje overleed: aan zuurstofgebrek, een shock wegens bloedvergiftiging en een ontsteking in de hartspier. Ofwel: een verwaarloosde longontsteking.

Drie maanden later raakt de vader opnieuw in paniek. Rahmans tweelingzusje Ramajana is ziek. Ze heeft dezelfde symptomen die haar overleden broer had. Weer krijgt Sadedim geen verwijzing, dit keer stuurt de verpleegkundige van het asielzoekerscentrum Winterswijk hem met paracetamol naar huis. De vader wordt woedend.

Wegens ‘agressiviteit’ plaatst het Centraal Orgaan Asielzoekers het gezin ter observatie in het Drentse Geeuwenburg. Daar stuurt de verpleegster de zieke Ramajana direct door naar de huisarts. De diagnose: een vergevorderde longontsteking. Het meisje ligt twee dagen in het ziekenhuis Emmen. Op donderdag 13 juli wordt ze ontslagen. Twee weken later gaat het beter. Haar ouders zijn echter radeloos. Moeder Feradovic Gjuzija huult. ‘Mijn hart doet pijn.’

Sadedim praat met beverige stem. Hij heeft geen vertrouwen meer. Zijn dochter Hanuma:
'Wij zijn asielzoekers, geen dieren.'

De Volkskrant | Redacteur: Kim van Keken
26 juli 2006